

DDK-61-27/14/MC/KJ

Warszawa, dn. 28 grudnia 2016 r.

wersja jawna

DECYZJA NR DDK-21/2016

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) w związku z art. 7 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1634), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania Grzegorza Czebotara, działającego pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar polegające na:**

wprowadzeniu w błąd co do proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, co jest nieuczciwą praktyką rynkową zdefiniowaną w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz. U. nr 171 poz. 1206 ze zm.) oraz godzi w zbiorowe interesy konsumentów i **stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 6 listopada 2015 r.;**

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) w związku z art. 7 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji

i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1634), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania Grzegorza Czebotara, działającego pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar polegające na:**

nieprzekazywaniu konsumentom w umowach o kredyt konsumencki informacji o całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta, co stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i godzi w zbiorowe interesy konsumentów **i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 6 listopada 2015 r.**

III. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 oraz art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) w związku z art. 7 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1634), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, **Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznaje za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów działania Grzegorza Czebotara, działającego pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar polegające na:**

stosowaniu we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa pożyczki gotówkowej - <<Chwilówka>>” postanowienia § 9 ust. 3 o treści:

W razie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, Pożyczkodawca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy pożyczki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej spłaty. Odsetki należne Pożyczkodawcy wynoszą w stosunku dziennym kwotę: [tu wpisywano kwotę zależną od kwoty kredytu],

które stanowi, że w przypadku odstąpienia od umowy pożyczki konsument będzie zobowiązany do zapłaty odsetek, pomimo że umowa nie przewidywała oprocentowania udzielonego kredytu konsumenckiego, co stanowi naruszenie art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i godzi w zbiorowe interesy konsumentów **i stwierdza zaniechanie jej stosowania z dniem 3 grudnia 2013 r.;**

IV. Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2016 poz. 23), w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.),

w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) w związku z art. 7 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1634) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **umarza** postępowanie wszczęte wobec Grzegorza Czebotara, działającego pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na:

1. stosowaniu we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa zlecenia” postanowień o treści:
 - i. *Koszt wezwania do zapłaty oznacza się na kwotę 50 zł. Koszt wezwania do zapłaty pokrywa Zleceniodawca.*
 - ii. *Koszt czynności windykacyjnych do 100 zł miesięcznie ponosi Zleceniodawca,*w związku z postanowieniem o treści:

W przypadku nieuregulowania przez Zleceniodawcę kwoty splatejonej przez Zleceniobiorcę [...] Zleceniobiorca przystąpi do czynności windykacyjnych,

które mogły być sprzeczne z dobrymi obyczajami, ponieważ przewidywały obciążenie konsumentów opłatami karnymi niewspółmiernymi do kosztów ponoszonych przez przedsiębiorcę w związku z czynnościami, które musi wykonać, a także umożliwiły Przedsiębiorcom nakładanie opłat karnych bez pozostawienia dłużnikowi czasu na zapłacenie zaległej kwoty, co mogło naruszać interesy klientów, a w konsekwencji stanowić czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. nr 153 poz. 1503 ze zm.) oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów;

V. Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2016 poz. 23), w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) w związku z art. 7 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1634) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **umarza** postępowanie wszczęte wobec Grzegorza Czebotara, działającego pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na **nieprzekazywaniu konsumentom przed zawarciem umowy o kredyt konsumentki informacji na formularzu**

informacyjnym, co mogło stanowić naruszenie art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. nr 126 poz. 715 ze zm.) oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów;

VI. Na podstawie art. 105 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2016 poz. 23), w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.), w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) w związku z art. 7 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1634) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów **umarza** postępowanie wszczęte wobec Grzegorza Czebotara, działającego pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów polegających na niewręczaniu konsumentom przy zawarciu umowy **wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy o kredyt konsumencki**, co mogło stanowić naruszenie art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i godzić w zbiorowe interesy konsumentów;

VII. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2014 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz ustawy - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 945) w związku z art. 7 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1634), po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, nakłada się na Grzegorza Czebotara, działającego pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar:

1. karę pieniężną z tytułu naruszenia zakazów o jakich mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w pkt. I sentencji niniejszej Decyzji w wysokości 69 878 zł (słownie: sześćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem złotych 0/100), płatną do budżetu państwa,
2. karę pieniężną z tytułu naruszenia zakazów o jakich mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w pkt. II sentencji niniejszej Decyzji w wysokości 69 878 zł (słownie: sześćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem złotych 0/100), płatną do budżetu państwa,

VIII. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów oraz w zw. z art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks

postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2016 r. poz. 23) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów obciąża Grzegorza Czebotara, działającego pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar, kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów (w zakresie określonym w punktach I-III sentencji decyzji) oraz zobowiązuje tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 18 zł (słownie: osiemnaście złotych 0/100), w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

W toku prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej również: Prezes Urzędu, Prezes UOKiK) postępowania wyjaśniającego w sprawie wstępnego ustalenia, czy Pośrednictwo Finansowe „Kredyty-Chwilówki” spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Tychach dopuściła się naruszenia przepisów uzasadniającego wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (dalej również: uokik) lub naruszenia chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniającego podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach (sygn. akt DDK-405-37/12/MC) zidentyfikowane zostały nieprawidłowości wymagające podjęcia dalszych działań. W związku z powyższym Prezes Urzędu wszczął, w dniu 31 grudnia 2014 r., wobec Grzegorza Czebotara zam. w Tychach prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar (dalej również jako: Przedsiębiorca, Grzegorz Czebotar, GREDAN, Pożyczkodawca) postępowanie (DDK-61-27/14/MC) w sprawie stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów:

I. w rozumieniu art. 24 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów polegających na:

1. wprowadzeniu w błąd co do proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, co mogło być nieuczciwą praktyką rynkową zdefiniowaną w art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (dalej również: upnpr) oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów;

2. stosowaniu we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa zlecenia” postanowień o treści:

i. Koszt wezwania do zapłaty oznacza się na kwotę 50 zł. Koszt wezwania do zapłaty pokrywa Zleceniodawca.

ii. Koszt czynności windykacyjnych do 100 zł miesięcznie ponosi Zleceniodawca, w związku z postanowieniem o treści:

W przypadku nieuregulowania przez Zleceniodawcę kwoty splatej przez Zleceniobiorcę [...] Zleceniobiorca przystąpi do czynności windykacyjnych, które mogły być sprzeczne z dobrymi obyczajami, ponieważ przewidują obciążenie konsumentów opłatami karnymi niewspółmiernymi do kosztów ponoszonych przez przedsiębiorcę w związku z czynnościami, które musi wykonać, a także umożliwiają Przedsiębiorcom nakładanie opłat karnych bez pozostawienia dłużnikowi czasu na zapłacenie zaległej kwoty, co mogło naruszać interesy klientów, a w konsekwencji stanowić czyn nieuczciwej konkurencji w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (dalej również: uznk) i godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

II. w rozumieniu art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegających na:

1. nieprzekazywaniu konsumentom przed zawarciem umowy informacji na formularzu informacyjnym, co mogło stanowić naruszenie art. 13 ust. 1 w zw. z art. 14 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (dalej również: ukk) oraz godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

2. nieprzekazywaniu konsumentom w umowach o kredyt konsumencki informacji o całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta, co mogło stanowić naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim i godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

III. w rozumieniu art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegających na:

1. stosowaniu we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa pożyczki gotówkowej - <<Chwilówka>>” postanowienia § 9 ust. 3 o treści:

W razie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, Pożyczkodawca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy pożyczki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej spłaty. Odsetki należne Pożyczkodawcy wynoszą w stosunku dziennym kwotę: [tu wpisywano kwotę zależną od kwoty kredytu],

które stanowi, że w przypadku odstąpienia od umowy konsument będzie zobowiązany do zapłaty odsetek, pomimo że umowa nie przewidywała oprocentowania udzielonego kredytu konsumenckiego, co mogło stanowić naruszenie art. 54 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim i godzić w zbiorowe interesy konsumentów,

2. niewręczaniu konsumentom przy zawarciu umowy wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy, co mogło stanowić naruszenie art. 53 ust. 3 ustawy o kredycie konsumenckim i godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Przedsiębiorca odniósł się do poszczególnych zarzutów w poniższy sposób:

Ad I

Jeśli chodzi o zarzut stosowania praktyki polegającej na wprowadzaniu w błąd co do proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przez założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu, w piśmie z dnia 4 lutego 2015 r., Grzegorz Czebotar oświadczył, że nie ma zamiaru wprowadzać w błąd konsumentów w tym zakresie. Ponadto wskazał, że prawidłowa proporcja pomiędzy całkowitym kosztem kredytu, a całkowitą kwotą kredytu uwzględniającą kredytowane koszty kredytu jest prezentowana przez Przedsiębiorcę w formularzu informacyjnym, który zawsze jest przekazywany konsumentowi. Ponadto zapowiedział, że zmieni wzorzec pożyczki gotówkowej w taki sposób, aby nie wzbudzał zastrzeżeń Prezesa Urzędu.

W piśmie z dnia 10 listopada 2015 r. Przedsiębiorca wyjaśnił, że dokonał zmiany w treści niektórych postanowień wzorca umowy pożyczki, w którym dokładnie sprecyzowane zostały informacje o wysokości całkowitej kwoty pożyczki (całkowitej kwoty kredytu) oraz wysokości całkowitej kwoty do zapłaty (całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta) poprzez zdefiniowanie i kwotowe określenie wysokości tych składników. Umowa pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” w §1 otrzymała brzmienie: „1. Przedmiotem umowy jest udzielenie Pożyczkobiorcy przez Pożyczkodawcę pożyczki gotówkowej w kwocie ... w okresie od dnia do dnia ... na zasadach określonych w niniejszej umowie, która stanowi całkowitą kwotę do zapłaty (dalej również jako: pożyczka). 2. Całkowita kwota do zapłaty jest to suma całkowitej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki. 3. Całkowita kwota pożyczki stanowi kwotę pożyczki udostępnioną Pożyczkobiorcy w dniu zawarcia umowy z wyłączeniem części pożyczki przeznaczonej na pokrycie całkowitego kosztu pożyczki. Całkowita kwota pożyczki wynosi.... zł”.

Grzegorz Czebotar poinformował jednocześnie, że zmiany postanowień treści wzorca umowy pożyczki obowiązują od 6 listopada 2015 r.

Ad. II

Ustosunkowując się do zarzutu nieprzekazywania konsumentom w umowach o kredyt konsumencki informacji o całkowitej kwocie do zapłaty Grzegorz Czebotar, w piśmie z dnia 4 lutego 2016 r., wyjaśnił, że „nie ma zamiaru nieprzekazywać konsumentom informacji o całkowitej kwocie do zapłaty”. Zadeklarował jednocześnie zmianę stosowanego wzorca umowy pożyczki poprzez dookreślenie całkowitej kwoty do zapłaty w taki sposób, aby nie wzbudzała zastrzeżeń Prezesa Urzędu.

W piśmie z dnia 10 listopada 2015 r. Przedsiębiorca wskazał, że z dniem 6 listopada 2015 r. wprowadzono zmiany do umowy w § 1 ust. 1 poprzez umieszczenie informacji o całkowitej kwocie do zapłaty. Do pisma dołączono umowy pożyczek gotówkowych zawartych w dniu 6 listopada 2015 r. wraz z załącznikiem oraz formularzem informacyjnym. Umowa pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” w § 1 otrzymała brzmienie: „1. Przedmiotem umowy jest udzielenie Pożyczkobiorcy przez Pożyczkodawcę pożyczki gotówkowej w kwocie ... w okresie od dnia do dnia ... na zasadach określonych w niniejszej umowie, która stanowi całkowitą kwotę do zapłaty (dalej również jako: pożyczka). 2. Całkowita kwota do zapłaty jest to suma całkowitej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki. 3. Całkowita kwota pożyczki stanowi kwotę pożyczki udostępnioną Pożyczkobiorcy w dniu zawarcia umowy z wyłączeniem części pożyczki przeznaczonej na pokrycie całkowitego kosztu pożyczki. Całkowita kwota pożyczki wynosi.... zł”.

Ad. III

Odnosząc się do zarzutu stosowania we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa pożyczki gotówkowej - <<Chwilówka>>” (dalej również jako: umowa pożyczki) postanowienia § 9 ust. 3 o treści:

„w razie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, Pożyczkodawca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy pożyczki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej spłaty. Odsetki należne Pożyczkodawcy wynoszą w stosunku dziennym kwotę”: [tu wpisywano kwotę zależną od kwoty kredytu]. W piśmie z dnia 4 lutego 2015 r. Przedsiębiorca wskazał, że ww. postanowienia nie są już stosowane w umowie pożyczki oraz że obecna treść ww. postanowień to: „w razie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, Pożyczkobiorca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy pożyczki”. W piśmie z dnia 1 kwietnia 2016 r. Grzegorz Czebotar

poinformował, że ww. zmienione postanowienie obowiązuje od dnia 3 grudnia 2013 r. i przestał jednocześnie odpis zanonimizowanej umowy pożyczki gotówkowej z dnia 10 grudnia 2013 r. uwzględniającej powyższą zmianę. W piśmie z dnia 20 października 2016 r. Przedsiębiorca wskazał, że postanowienie, o którym mowa w pkt. III sentencji decyzji było stosowane przez GREDAN od 19 grudnia 2011 r. Ponadto, zdaniem Przedsiębiorcy uprawnienie pożyczkodawcy do dochodzenia odsetek w związku z odstąpieniem od umowy pożyczki gotówkowej wynika wprost z przepisu art. 54 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim i bez związku z ww. uprawnieniem Przedsiębiorcy pozostaje okoliczność, że pożyczki udzielane konsumentom w okresie od dnia 19 grudnia 2011 r. do dnia 2 grudnia 2013 r. były nieoprocentowane.

Ad. IV

Odnosząc się do zarzutu stosowania we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa zlecenia” postanowień o treści:

- i. *Koszt wezwania do zapłaty oznacza się na kwotę 50 zł. Koszt wezwania do zapłaty pokrywa Zleceniodawca.*
- ii. *Koszt czynności windykacyjnych do 100 zł miesięcznie ponosi Zleceniodawca,*
w związku z postanowieniem o treści:

W przypadku nieuregulowania przez Zleceniodawcę kwoty splatejonej przez Zleceniobiorcę [...] Zleceniobiorca przystąpi do czynności windykacyjnych

Przedsiębiorca, w pismach z dni: 4 lutego 2016 r. oraz 30 października 2015 r. zaprzeczył, aby stosował wzór umowy zlecenia zawierający postanowienia budzące zastrzeżenia Prezesa Urzędu.

Ad. V

Odnosząc się do zarzutu nieprzekazywania konsumentom przed zawarciem umowy o kredyt konsumencki informacji na formularzu informacyjnym Przedsiębiorca, w piśmie z dnia 4 lutego 2016 r., oświadczył, że formularz informacyjny jest zawsze przekazywany przez pośrednika – Pośrednictwo Finansowe „Kredyty Chwilówki” sp. z o.o. z siedzibą w Tychach oraz że konsument w § 13 umowy pożyczki oświadcza, że otrzymał formularz informacyjny. Przedsiębiorca przestał jako załączniki do pisma z dnia 18 kwietnia 2016 r. formularze informacyjne (5 sztuk) o treści zgodnej z dokumentami wręczonymi konsumentom w związku z umowami pożyczki gotówkowej zawartymi w dniu 2 października 2015 r. oraz umowy

pożyczki gotówkowej z dnia 12 stycznia 2015 r. wraz z formularzami informacyjnymi (5 sztuk).

Ad. VI

Jeśli chodzi o zarzut niewręczania konsumentom przy zawarciu umowy o kredyt konsumencki wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy, w piśmie z dnia 4 lutego 2016 r., Przedsiębiorca oświadczył, że wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy jest zawsze przekazywany przez pośrednika – Pośrednictwo Finansowe „Kredyty Chwilówki” sp. z o.o. z siedzibą w Tychach. Grzegorz Czebotar przestał jako załącznik do pism z dnia 30 października 2015 r., 10 listopada 2015 r., 18 kwietnia 2016 r. po pięć zanonimizowanych umów pożyczki wraz z załącznikiem w postaci oświadczenia o odstąpieniu od umowy pożyczki.

Zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 10 kodeksu postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca został poinformowany o możliwości wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów. Prezes Urzędu pismem z dnia 7 grudnia 2016 r. zawiadomił Grzegorza Czebotara o zakończeniu zbierania materiału dowodowego w niniejszym postępowaniu oraz o możliwości zapoznania się z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy. Strona skorzystała z przysługującego jej uprawnienia i w dniu 19 grudnia 2016 r. zapoznała się z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Grzegorz Czebotar zam. w Tychach prowadzi działalność gospodarczą pod firmą F.H.U. GREDAN z siedzibą w Tychach przy ul. Fabrycznej 12, REGON 276924687, NIP 6461440846, a także: F.U.H. NOBILES-2 s.c., Chwilówka Polska s.c., GREDAN 2 s.c., OMERTA s.c., KARCZMA TATRZAŃSKA s.c.

/dowód: informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (<https://prod.ceidg.gov.pl>), stan na dzień 30 września 2016 r./

Przedsiębiorca w ramach prowadzonej działalności firmą F.H.U. GREDAN z siedzibą w Tychach do dnia 29 marca 2016 r. zawierał umowy pożyczki za pośrednictwem Pośrednictwa Finansowego Kredyty-Chwilówki” sp. z o.o. z siedzibą w Tychach. W dniu 18 maja 2016 r. Przedsiębiorca złożył wniosek o wykreślenie informacji o wykonywaniu działalności gospodarczej sklasyfikowanej pod symbolem 64.92.Z „pozostałe formy udzielania kredytów” z wpisu w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej.

/dowód: pismo Przedsiębiorcy z dnia 19 maja 2016 r., informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej (<https://prod.ceidg.gov.pl>), stan na dzień 3 czerwca 2016 r./

Prezes Urzędu ustalił, że przy zawieraniu umów pożyczki z klientami, będącymi konsumentami w rozumieniu art. 22¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks cywilny (t.j.: Dz. U. z 2014 r., poz. 121 ze zm.), tj. osobami fizycznymi dokonującymi z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z ich działalnością gospodarczą lub zawodową, Przedsiębiorca posługiwał się wzorcami umownymi w rozumieniu art. 384 ww. ustawy zatytułowanymi: umowa pożyczki gotówkowej - „Chwilówka”, wniosek o pożyczkę, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego z dnia.... Od dnia 6 listopada 2015 r. obowiązywały zmienione wzorce umowy. Wprowadzone modyfikacje dotyczyły § 1 wzorca umowy, w którym sprecyzowane zostały informacje o wysokości całkowitej kwoty pożyczki oraz wysokości całkowitej kwoty do zapłaty poprzez zdefiniowanie i kwotowe określenie wysokości tych składników oraz § 7 wzorca umowy pożyczki poprzez ujednoczenie stosowanych pojęć określających całkowity koszt pożyczki oraz wyjaśnienie założeń przyjętych dla obliczenia rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania (RRSO).

Ad I

Prezes UOKiK, odnośnie zarzutu I ustalił, że Grzegorz Czebotar, w umowach pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” w sposób nieprawidłowy prezentował proporcję pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że uwzględni ona kredytowane koszty kredytu.

W § 1 ust. 1 i 2 wzorca umowy pożyczki znajdowały się postanowienia: „1. Przedmiotem umowy jest udzielenie Pożyczkobiorcy przez Pożyczkodawcę pożyczki gotówkowej w kwocie ... w okresie od dnia ... do dnia ... na zasadach określonych w niniejszej umowie. 2. Pozostawienie do dyspozycji Pożyczkobiorcy kwoty pożyczki nastąpi w dniu... w formie wypłaty gotówki po ustanowieniu uzgodnionego przez strony zabezpieczenia”, natomiast w § 7 umowy pożyczki: „od kwoty pożyczki Pożyczkodawca pobierze jednorazowo - w dniu wypłaty kwoty pożyczki - prowizję w wysokości 5% kwoty pożyczki tj. ... zł. (§ 7 ust. 1) Kwota prowizji w wysokości ... zł i kwota ustanowienia zabezpieczenia pożyczki w wysokości ... zł są całkowitym kosztem pożyczki (§ 7 ust. 2). Całkowita kwota kosztów uzyskania pożyczki, na którą składa się kwota prowizji i kwota kosztów ustanowienia zabezpieczenia wynosi ... zł. (§ 7 ust. 3). Wzorec umowy pożyczki z ww. postanowieniami obowiązywał do dnia 5 listopada 2015 r.

/dowód: umowy pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” przesłane jako załącznik do pisma Przedsiębiorcy z dnia 30 października 2015 r. - umowy zawarte w dniu 2 października 2015 r. oznaczone jako nr klienta: 773472, 774403, 774304, 744433, 774464/

Prezes Urzędu ustalił ponadto, że kwota wskazana w § 1 ust. 1 umowy pożyczki nie była w całości udostępniana pożyczkobiorcy. Na przykład w § 1 ust. 1 umowy pożyczki jako przedmiot umowy określono udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie [...] zł podczas gdy w rzeczywistości konsument otrzymuje [...] zł pożyczki. Zgodnie bowiem z § 7 ust. 1-2 umowy, od kwoty pożyczki pożyczkodawca pobiera w dniu wypłaty pożyczki prowizję w wysokości [...] zł oraz kwotę zabezpieczenia pożyczki w wysokości [...] zł. W § 7 ust. 3 określono całkowitą kwotę kosztów uzyskania pożyczki, na którą składa się kwota prowizji i kwota kosztów ustanowienia zabezpieczenia na [...] zł. Natomiast w formularzu informacyjnym do ww. umowy określono jako całkowitą kwotę kredytu kwotę [...] zł a całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta w wysokości [...] zł.

W związku z powyższym Prezes Urzędu ustalił, że kwota wskazana w par. 1 ust. 1 umowy pożyczki nie była w całości udostępniana konsumentowi, lecz była pomniejszana o kwotę prowizji oraz kwotę kosztów ustanowienia zabezpieczenia.

/dowód: umowa pożyczki z dnia 2 października 2015 r. nr klienta 744433 przesłana jako załącznik do pisma Przedsiębiorcy z dnia 30 października 2015 r, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego z dnia 2 października 2015 r. przesłany jako załącznik do Pisma Przedsiębiorcy z dnia 18 kwietnia 2016 r./

Przedsiębiorca wprowadził zmiany w zakresie objętym zarzutem I niniejszej decyzji. Od dnia 6 listopada 2015 r. obowiązuje nowy wzorzec umowy pożyczki. Do § 1 umowy dodano postanowienia w ust. 2: „Całkowita kwota do zapłaty jest to suma całkowitej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki” i ust. 3: „Całkowita kwota pożyczki stanowi kwotę pożyczki udostępnioną Pożyczkobiorcy w dniu zawarcia umowy z wyłączeniem części pożyczki przeznaczonej na pokrycie całkowitych kosztów pożyczki. Całkowita kwota pożyczki wynosi ...”

Po zmianie wzorców umów w § 1 ust. 1 wskazywano, iż przedmiotem umowy jest udzielenie pożyczki w kwocie np. [...] zł, która stanowi całkowitą kwotę do zapłaty, zaś w § 1 ust. 3 - całkowitą kwotę pożyczki w kwocie [...] zł.

/dowód: umowy pożyczki gotówkowej – „Chwilówka” przesłane jako załącznik do pisma Przedsiębiorcy z dnia 10 listopada 2015 r. - umowy zawarte w dniu 6 listopada 2015 r. oznaczone jako nr klienta: 56120, 208801, 607793, 721749, 1362/

Ad II

Prezes Urzędu ustalił, że Grzegorz Czebotar w umowach pożyczki gotówkowej „Chwilówka” nie wskazywał informacji o całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta. W § 1 ust. 1 umowy pożyczki znajdowało się postanowienie: „Przedmiotem umowy jest udzielenie Pożyczkobiorcy przez Pożyczkodawcę pożyczki gotówkowej w kwocie ... w okresie od dnia ... do dnia... na zasadach określonych w niniejszej umowie”.

/dowód: umowy pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” przesłane jako załącznik do pisma Przedsiębiorcy z dnia 30 października 2015 r. - umowy zawarte w dniu 2 października 2015 r. oznaczone jako nr klienta: 773472, 774403, 774304, 744433, 774464/

Prezes Urzędu ustalił ponadto, że od dnia 6 listopada 2015 roku wprowadzono zmianę § 1 ust. 1 umowy pożyczki, który otrzymał brzmienie: „Przedmiotem umowy jest udzielenie Pożyczkobiorcy przez Pożyczkodawcę pożyczki gotówkowej w kwocie ... w okresie od dnia ... do dnia ... na zasadach określonych w niniejszej umowie, która stanowi całkowitą kwotę do zapłaty (dalej również jako: pożyczka)”.

/dowód: umowy pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” przesłane jako załącznik do pisma Przedsiębiorcy z dnia 10 listopada 2015 r. - umowy zawarte w dniu 6 listopada 2015 r. oznaczone jako nr klienta: 56120, 208801, 607793, 721749, 1362/

Ad III

Prezes Urzędu ustalił, że we wzorcu umowy pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” Przedsiębiorca stosował postanowienia § 9 ust. 3 o treści:

„W razie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, Pożyczkodawca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy pożyczki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej spłaty. Odsetki należne Pożyczkodawcy wynoszą w stosunku dziennym kwotę: [tu wpisywano kwotę zależną od kwoty kredytu]”.

/dowód: umowy pożyczki gotówkowej – „Chwilówka” przesłane jako załącznik do pisma Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Tychach z dnia 9 grudnia 2013 r. - umowa zawarta w dniu 11 października 2013 r. nr 5367/4917677, umowa zawarta w dniu 31 października 2013 r. nr 5367/4971537/

Prezes Urzędu ustalił, że Przedsiębiorca zmienił wzorce umowy. Od dnia 3 grudnia 2013 r. § 9 ust. 3 otrzymał brzmienie: „W razie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, Pożyczkobiorca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy pożyczki”.

/dowód: umowy pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” przesłane jako załącznik do pisma Przedsiębiorcy z dnia 30 października 2015 r. - umowy zawarte w dniu 2 października 2015 r. oznaczone jako nr klienta: 773472, 774403, 774304, 744433, 774464/

Oceniając przedstawiony stan faktyczny Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 uokik, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Naruszenie interesu publicznego stanowi podstawę do rozstrzygnięcia przez Prezesa Urzędu sprawy w oparciu o przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Interes publiczny zostaje naruszony w szczególności wówczas, gdy określonymi działaniami przedsiębiorcy dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku, względnie, gdy wywołują one na rynku niekorzystne zjawiska, powodując zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu (por. wyrok Sądu Antymonopolowego z dnia 24 października 1991 r., sygn. akt XVII Amr 8/90). W ocenie Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publiczny, gdyż wiąże się z ochroną praw potencjalnie nieograniczonej liczby konsumentów, którzy mogli być narażeni na negatywne skutki praktyk stosowanych przez Przedsiębiorcę. Interes publiczny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów. Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie ma miejsce naruszenie przez Przedsiębiorcę interesu publicznego, możliwe jest poddanie kwestionowanych działań Przedsiębiorcy ocenie w świetle przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, pod kątem stosowania przez Przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 uokik, zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Natomiast art. 24 ust. 2 uokik stanowi między innymi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy. Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami, polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców.

W związku z powyższym, dla uznania działania przedsiębiorcy za niezgodne z zawartym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów zakazem stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów należy wykazać, że spełnione zostały kumulatywnie trzy następujące przesłanki:

1. kwestionowane działanie jest działaniem przedsiębiorcy,

2. działanie to godzi w zbiorowy interes konsumentów,

3. działanie to jest bezprawne.

Status przedsiębiorcy

Zakaz naruszenia zbiorowych interesów konsumentów odnosi się do przedsiębiorców. Przepis art. 4 pkt 1 uokik zawiera legalną definicję przedsiębiorcy, zgodnie z którą pod tym pojęciem rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (t.j.: Dz. U. z 2015 r. poz. 584, ze zm.), a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu art. 4 pkt 4 uokik, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13 uokik, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu art. 4 pkt 2 - na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W myśl art. 4 ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą. Właściwą dla przedsiębiorcy działalnością gospodarczą jest zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły (art. 2 ww. ustawy).

Podmiot będący stroną niniejszego postępowania posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powołanego powyżej art. 4 pkt 1 uokik, gdyż jest wpisany do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej. Wobec tego Grzegorz Czebotar jest przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 pkt 1 („*in initio*”) uokik. Oznacza to, że Grzegorz Czebotar przy wykonywaniu działalności gospodarczej podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów, a jego działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność działań

Bezprawność działań przedsiębiorcy nie została zdefiniowana w uokik. Tradycyjnie rozumie się przez nią działanie sprzeczne z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródłem tych zasad są normy prawa powszechnie obowiązującego oraz nakazy i zakazy wynikające z zasad współżycia społecznego (dobre obyczaje).

Przesłanka bezprawności zostanie omówiona szczegółowo przy każdym zarzucie.

Wykazanie bezprawności w odniesieniu do praktyki Spółki określonej w pkt I sentencji decyzji

Jako zachowania przedsiębiorcy, które stanowią praktyki naruszającą zbiorowe interesy konsumentów ustawodawca wskazuje w szczególności nieuczciwe praktyki rynkowe (art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik). Oznacza to, że jeśli mamy do czynienia z nieuczciwą praktyką rynkową w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym, która jednocześnie godzi w zbiorowe interesy konsumentów, takie działanie w świetle prawa może zostać uznane się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność działań Przedsiębiorcy Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia przepisów ustawy o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Zgodnie z art. 5 ust. 1 upnpr praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy pożyczki, której inaczej by nie podjął.

Wprowadzające w błąd działanie, o którym mowa w przepisie art. 5 ust. 1 upnpr, przejawiało się stosowaniem przez Przedsiębiorcę nieuczciwej praktyki rynkowej polegającej na wprowadzeniu w błąd co do proporcji między całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 upnpr, stosowana przez przedsiębiorcę wobec konsumentów praktyka rynkowa jest nieuczciwa, jeżeli jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i w istotny sposób zniekształca lub może zniekształcić zachowanie rynkowe przeciętnego konsumenta przed zawarciem umowy, w trakcie jej zawierania lub po jej zawarciu.

Art. 4 ust. 2 ustawy zawiera otwarty katalog nieuczciwych praktyk rynkowych i wyróżnia m.in. praktyki rynkowe wprowadzające w błąd. Praktyki te mogą polegać zarówno na działaniu (art. 5) jak i zaniechaniu (art. 6), przy czym nie są one zakazane w każdych okolicznościach (art. 7).

Zgodnie z art. 5 ust. 1 upnpr, praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął.

Zgodnie z art. 2 pkt 7 upnpr przez decyzję dotyczącą umowy rozumie się decyzję podejmowaną przez konsumenta co do tego, czy, w jaki sposób i na jakich warunkach dokona zakupu, zapłaci za produkt w całości lub w części, zatrzyma produkt, rozporządzi nim lub wykona uprawnienie umowne związane z produktem, bez względu na to, czy konsument postanowi dokonać określonej czynności, czy też powstrzymać się od jej dokonania.

Nieuczciwa praktyka rynkowa polegająca na wprowadzającym w błąd działaniu nie musi finalnie prowadzić do dokonania przez przeciętnego konsumenta czynności prawnej. Decyzja dotycząca umowy, o której mowa w ww. ustawie, ma szerszy zakres niż instytucja błędu uregulowana w art. 84 i nast. ustawy z dnia z dnia 23 kwietnia 1964 r. kodeks cywilny (t.j.: Dz. U. z 2014 r., poz. 121, dalej również: kodeks cywilny, kc). Elementem konstrukcyjnym decyzji konsumenta nie jest objęty sam fakt jej dokonania, czyli w analizowanym przypadku – skorzystanie z oferty poprzez złożenie wniosku o pożyczkę i zawarcie umowy. Wystarczająca jest sama potencjalna możliwość wprowadzenia w błąd przeciętnego konsumenta.

Praktyka rynkowa

Przez praktykę rynkową rozumie się, zgodnie z art. 2 pkt 4 upnpr, działanie lub zaniechanie przedsiębiorcy, sposób postępowania, oświadczenie lub informację handlową, w szczególności reklamę i marketing, bezpośrednio związane z promocją lub nabyciem produktu przez konsumenta. Pojęcie produktu wskazane w art. 2 pkt 3 upnpr ma szeroki zakres i obejmuje także usługę. Zatem udzielanie kredytów konsumenckich przez Grzegorza Czebotara spełnia powyższe kryteria i może zostać uznane za praktykę rynkową w rozumieniu niniejszej ustawy.

Model przeciętnego konsumenta

Ustawa o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym posługuje się pojęciem przeciętnego konsumenta. To w odniesieniu do przeciętnego konsumenta powinna być dokonywana ocena każdej praktyki rynkowej, w tym praktyki polegającej na działaniu wprowadzającym konsumentów w błąd co do proporcji między całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu.

Przepis art. 2 pkt 8 ww. ustawy za przeciętnego uznaje konsumenta, który jest dostatecznie dobrze poinformowany, uważny i ostrożny. Wymaga zarazem dokonania oceny tych cech z uwzględnieniem czynników społecznych, kulturowych, językowych i przynależności danego konsumenta do szczególnej grupy konsumentów, przez którą rozumie się dającą się jednoznacznie zidentyfikować grupę konsumentów, szczególnie podatną na oddziaływanie praktyki rynkowej lub na produkt, którego praktyka rynkowa dotyczy, ze względu na szczególne cechy, takie jak wiek, niepełnosprawność fizyczna lub umysłowa.

W przedmiotowej sprawie rekonstruowany model przeciętnego konsumenta dotyczy konsumenta zawierającego umowę pożyczki lub mogącego zawrzeć umowę pożyczki z Przedsiębiorcą. Adresatem działań Grzegorza Czebotara, polegających na udzielaniu kredytów konsumenckich, jest ogół konsumentów. Przyjąć należy, że oferta handlowa Pożyczkodawcy kierowana jest do nieookreślonej grupy osób fizycznych – konsumentów, którzy zawierają umowę w celu bezpośrednio niezwiązanym z działalnością gospodarczą. Charakter oferowanej usługi finansowej nie wskazuje na to, by Grzegorz Czebotar kierował swoją ofertę do szczególnej grupy konsumentów, która mogłaby zostać wyodrębniona na podstawie określonej i wspólnej im cechy. Przyjęty zatem w niniejszej sprawie model przeciętnego konsumenta nie odwołuje się do szczególnej grupy konsumentów. Przez przeciętnego konsumenta należy rozumieć konsumenta dostatecznie dobrze (przeciętnie) rozważnego i zorientowanego, mającego prawo do uzyskiwania od przedsiębiorcy rzetelnych informacji przekazywanych w sposób niewprowadzający w błąd. Wskazanie na cechy, takie jak dostateczne poinformowanie, uwaga oraz ostrożność, określa pewien zespół cech mentalnych konsumenta (jego „przeciętność”), polegającą na tym, że z jednej strony możemy wymagać od niego pewnego stopnia wiedzy i orientacji w rzeczywistości, lecz z drugiej strony nie możemy uznać, że jego wiedza jest kompletna i profesjonalna.

W niniejszej sprawie skutkami działań Przedsiębiorcy dotknięty może być nieoznaczony z góry krąg konsumentów, którego nie da się zidentyfikować – wszyscy dotychczasowi kontrahenci Przedsiębiorcy. Z faktu posługiwania się przez Spółkę w obrocie z konsumentami wzorcami umów wynika powtarzalność jej zachowania wobec takich osób. Potencjalnie wszyscy konsumenci mogli skorzystać z oferty Grzegorza Czebotara i zawrzeć z nim umowę pożyczki na ustalonych z góry warunkach.

Nieuczciwa praktyka rynkowa

Zgodnie z art. 4 ust. 2 upnr oraz orzecznictwem TSUE (wyrok z dnia 19 września 2013 r. w sprawie CHS Tour Services GmbH przeciwko Team4 Travel Gmb, C-435/11), w sytuacji gdy działania przedsiębiorcy spełniają wymagania nieuczciwej praktyki wprowadzającej

odbiorcę w błąd, to nie zachodzi konieczność badania, czy taka praktyka jest również sprzeczna z dobrymi obyczajami, które na gruncie art. 5 ust. 2 pkt a dyrektywy 2005/29/WE zdefiniowane zostały jako wymogi staranności zawodowej. Identyczny pogląd w tym zakresie wyraził również Sąd Najwyższy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2013 r., sygn. III SK 34/13).

Wprowadzenie konsumenta w błąd

Ad. I

Zgodnie z art. 5 ust. 1 upnpr praktykę rynkową uznaje się za działanie wprowadzające w błąd, jeżeli działanie to w jakikolwiek sposób powoduje lub może powodować podjęcie przez przeciętnego konsumenta decyzji dotyczącej umowy, której inaczej by nie podjął.

Wprowadzające w błąd działanie, o którym mowa w przepisie art. 5 ust. 1 upnpr, przejawiało się stosowaniem przez Przedsiębiorcę nieuczciwej praktyki rynkowej polegającej na wprowadzaniu konsumentów w błąd co do proporcji między całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu.

Grzegorz Czebotar udzielając pożyczki w § 1 ust. 1 „Umowy pożyczki gotówkowej <<Chwilówka>>” określał konkretną kwotę, która zgodnie z § 1 ust. 2 umowy powinna być udostępniona pożyczkobiorcy.

Zgodnie z § 1 ust. 1 i 2 ww. umowy „przedmiotem umowy jest udzielenie Pożyczkobiorcy przez Pożyczkodawcę pożyczki gotówkowej w kwocie (tu wpisywana była kwota) w okresie od dnia (tu wpisywano datę) do dnia (tu wpisywano datę) na zasadach określonych w niniejszej umowie. Pozostawienie do dyspozycji Pożyczkobiorcy kwoty pożyczki nastąpi w dniu (tu wpisywano datę) w formie wypłaty gotówki po ustanowieniu uzgodnionego przez strony zabezpieczenia”. Jednocześnie nie wprowadzono pojęcia całkowitej kwoty kredytu, dlatego konsument mógł być przekonany, że pojęcie pożyczki gotówkowej stanowi odpowiednik całkowitej kwoty kredytu tj. kwoty, która zostanie mu faktycznie udostępniona.

Na przykład w § 1 ust. 1 umowy jako przedmiot umowy określono udzielenie pożyczki gotówkowej w kwocie [...] zł podczas gdy w rzeczywistości konsument otrzymywał [...] zł pożyczki. Zgodnie bowiem z § 7 ust. 1-2 umowy od kwoty pożyczki pożyczkodawca pobierał w dniu wypłaty pożyczki prowizję w wysokości [...] zł oraz kwotę zabezpieczenia pożyczki w wysokości [...] zł. W § 7 ust. 3 określono całkowitą kwotę kosztów uzyskania pożyczki, na którą składała się kwota prowizji i kwota kosztów ustanowienia zabezpieczenia na [...] zł.

Natomiast w formularzu informacyjnym do ww. umowy określono jako całkowitą kwotę kredytu kwotę [...] zł, a całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta w wysokości [...] zł. Oznacza to, że kwota wskazana w par. 1 ust. 1 umowy nie była w całości udostępniana konsumentowi, lecz podlegała pomniejszeniu o kwotę prowizji oraz kwotę kosztów ustanowienia zabezpieczenia.

/dowód: umowa pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” nr klienta 744433 przesłana jako załącznik do pisma z dnia 30 października 2015 r., formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego z dnia 2 października 2015 r. przesłany jako załącznik do Pisma Przedsiębiorcy z dnia 18 kwietnia 2016 r. /

Przedsiębiorca kredytował wymienioną w § 7 ust. 3 kwotę, określoną jako „całkowita kwota kosztów uzyskania pożyczki”, na którą składały się kwota prowizji oraz kwota kosztów uzyskania zabezpieczenia. Pożyczkobiorca nie otrzymywał więc kwoty określonej w § 1 umowy pożyczki jako „przedmiot pożyczki”, gdyż od kwoty pożyczki pożyczkodawca – zgodnie z § 7 ust. 1 umowy – pobierał jednorazowo w dniu wypłaty kwoty pożyczki prowizję w wysokości 5% kwoty pożyczki.

Sposób przedstawienia kredytowanych kosztów kredytu (wyłącznie w całkowitym koszcie kredytu lub w całkowitej jego kwocie) wpływa na postrzeganie przez konsumentów stosunku całkowitej kwoty kredytu do całkowitego kosztu kredytu. Stosunek ten ma z kolei znaczenie z punktu widzenia atrakcyjności oferowanego produktu. Oferta, zgodnie z którą kredytowane koszty kredytu są prezentowane w całkowitej kwocie kredytu i w całkowitym jego koszcie, wydaje się korzystniejsza niż oferta, według której kredytowane koszty kredytu są uwzględniane jedynie w całkowitym koszcie kredytu. Konsument odnosi bowiem wrażenie, że - ponosząc te same koszty kredytu - w ramach pierwszej z nich ma szansę otrzymać więcej środków niż w ramach drugiej. Można to zilustrować następującym przykładem:

	Kredyt A	Kredyt B
Kwota faktycznie wypłacana konsumentowi	1000 zł	1000 zł
Koszty kredytu (kredytowane)	200 zł	200 zł
Inne koszty kredytu (odsetki)	300 zł	300 zł
Całkowity koszt kredytu	500 zł	500 zł
Całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta	1500 zł	1500 zł

Całkowita kwota kredytu (art. 5 pkt. 7 ukk)	Podana prawidłowo (nie obejmuje kredytowanych kosztów kredytu) 1000 zł	Podana błędnie (obejmuje kredytowane koszty kredytu) 1200 zł
---	--	--

W tym przykładzie kredyt A i B mają w istocie te same parametry: takie same koszty, zarówno kredytowane, jak i niekredytowane, identyczną kwotę faktycznie wypłacaną konsumentowi i jednakową kwotę do zwrotu kredytodawcy. Jednak kredytodawca A prawidłowo podaje istotną z punktu widzenia kredytobiorcy informację o całkowitej kwocie kredytu, zaś kredytodawca B robi to nieprawidłowo, ponieważ wlicza do niej kredytowane koszty kredytu. W rezultacie, konsument porównujący oba kredyty może uznać, że kredyt B jest znacznie korzystniejszy niż kredyt A, ponieważ przy niezmiennych pozostałych parametrach (w szczególności przy tym samym całkowitym koszcie kredytu) całkowita kwota kredytu A jest o 20% wyższa niż w przypadku kredytu B.

Ponieważ opisane wyżej różnice w sposobie przedstawiania przez przedsiębiorców kredytowanych kosztów kredytu znacząco utrudniają rzetelne porównanie atrakcyjności konkurencyjnych ofert kredytu konsumenckiego, niezwykle istotne jest, aby przedmiotowe koszty były prezentowane jednolicie przez wszystkich kredytodawców. Prezes Urzędu jest zdania, że koszty te zawsze powinny być uwzględnione jedynie w całkowitym koszcie kredytu. Wynika to z definicji całkowitej kwoty kredytu zawartej w art. 5 pkt 7 ukk, która nakazuje rozumieć pod tym pojęciem sumę wszystkich środków pieniężnych, udostępnianych konsumentowi przez kredytodawcę na podstawie umowy o kredyt. Całkowitą kwotą kredytu są zatem – w rozumieniu ustawy – wyłącznie środki faktycznie wypłacane przez Spółkę konsumentowi, bez uwzględnienia środków przeznaczonych na pokrycie kosztów kredytu.

Podobne zdanie w niniejszej kwestii zajęła Komisja Europejska w „Wytycznych w sprawie stosowania przepisów dyrektywy o kredycie konsumenckim dotyczących rzeczywistej rocznej stopy oprocentowania”¹. Zgodnie z powyższym dokumentem, całkowita kwota kredytu („total amount of credit”) nie obejmuje kwot, które stanowią koszt udzielonego kredytu, gdyż są one zamieszczone w całkowitym koszcie kredytu. Jako przykład Komisja

¹ European Commission, Commission staff working document “Guidelines on the application of Directive 2008/48/EC (Consumer Credit Directive) in relation to costs and the Annual Percentage Rate of charge”, SWD(2012) 128 final, Bruksela 8 maja 2012 r. s. 11.

podaje sytuację, w której wierzyciel udziela konsumentowi kredytu na kwotę 5000 euro, przy czym koszt udzielenia kredytu w wysokości 100 euro jest wliczony w pulę udostępnianą konsumentowi, a następnie jest potrącany w momencie wypłaty środków. Faktycznie więc konsument może rozporządzać jedynie 4900 euro i to właśnie ta kwota - w ocenie Komisji Europejskiej - powinna stanowić całkowitą kwotę kredytu.

Za opisanym stanowiskiem przemawia również *ratio legis* regulacji zawartej w ukk, która w art. 13 ust. 1 pkt 5 oraz w art. 30 ust. 1 pkt 4 ukk zobowiązuje kredytodawcę do poinformowania konsumenta o całkowitej kwocie kredytu zarówno w formularzu informacyjnym, jak i w umowie kredytu konsumenckiego. Regulacja ta ma na celu zapewnienie poinformowania konsumenta o wysokości kwoty, jaką będzie mógł dysponować w sposób dowolny po zawarciu umowy. Należy zaznaczyć, że konsument decydując się na zawarcie umowy kredytu jest zainteresowany uzyskaniem określonej kwoty pieniężnej, którą zamierza spożytkować w wybranym celu. Zatem, przede wszystkim, jest dla niego istotne, jaką kwotą w ramach udzielonego kredytu będzie mógł swobodnie rozporządzać z przeznaczeniem na ten cel (np. zakup lodówki). Konsument wie, ile pieniędzy potrzebuje, aby zrealizować wybrany cel. Zawierając umowę z Przedsiębiorcą potrzebuje informacji, czy zaciągnięty kredyt wystarczy do opłacenia jego realizacji. Stąd też ustawodawca nałożył na kredytodawców i pośredników kredytowych obowiązek udzielenia konsumentowi tej, jednej z kluczowych, informacji.

Grzegorz Czebotar prezentował nieprawdziwe informacje o proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu. Ponieważ przedstawiał kredytowane koszty kredytu w całkowitej kwocie kredytu, jego oferta sprawiała wrażenie korzystniejszej niż w rzeczywistości oraz niż identyczna oferta kredytodawców, którzy podawali przedmiotowe koszty jedynie w całkowitym koszcie kredytu. Takie nieuczciwe i nierzetelne działanie niewątpliwie wprowadzało konsumentów w błąd co do ww. proporcji oraz pozbawiało ich możliwości rzetelnego porównania oferty Przedsiębiorcy z innymi ofertami na rynku.

Naruszenie dobrych obyczajów w niniejszej sprawie przejawiało się niedopełnieniem przez Przedsiębiorcę obowiązku prezentowania rzetelnej, pełnej informacji na temat proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu.

W wyniku opisanego działania Przedsiębiorcy przeciętny konsument mógł podjąć inną decyzję rynkową od tej, którą by podjął, gdyby Przedsiębiorca prezentował kredytowane

koszty kredytu jedynie w całkowitym koszcie kredytu. Stwierdzona w niniejszej decyzji praktyka sprawiała wrażenie, że oferta Grzegorza Czebotara jest korzystniejsza niż miało to miejsce w rzeczywistości. Powodowało to, iż konsument mógł zechcieć z niej skorzystać, mimo że faktycznie nie jest ona tak atrakcyjna jak się tego spodziewa. Gdyby słabszy uczestnik obrotu miał prawidłowe informacje o proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, możliwe, że nie zdecydowałby się na zawarcie umowy z Przedsiębiorcą, ale wybrałby produkt konkurencyjny. Na Grzegorz Czebotarze spoczywał obowiązek rzetelnego informowania słabszej strony stosunku zobowiązaniowego tj. konsumenta o istotnych cechach usługi, w tym przede wszystkim o jej cenie. Znajomość przedstawionej problematyki wykracza poza wiedzę jaką może posiadać przeciętny konsument. Dlatego nawet uważny, ostrożny i należycie poinformowany konsument był narażony na podjęcie błędnej decyzji pod wpływem działań Przedsiębiorcy.

W tych okolicznościach Prezes Urzędu uznał działanie Przedsiębiorcy, polegające na prezentowaniu informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu za działanie bezprawne, stanowiące nieuczciwą praktykę rynkową, o której mowa w art. 5 ust. 1 upnpr.

Stwierdzenie zaniechania stosowania przez Przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wskazanej w pkt. I rozstrzygnięcia decyzji

Zgodnie z art. 27 uokik, w przypadku zaniechania stosowania przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, jednocześnie stwierdzając zaniechanie jej stosowania.

Z dniem 6 listopada 2015 r. Przedsiębiorca wprowadził zmiany w umowie pożyczki gotówkowej - „Chwilówka”. Postanowienie § 1 umowy otrzymało brzmienie: „Przedmiotem umowy jest udzielenie Pożyczkobiorcy przez Pożyczkodawcę pożyczki gotówkowej w kwocie zł (słownie złotych) w okresie od dnia do dnia na zasadach określonych w niniejszej umowie, która stanowi całkowitą kwotę do zapłaty (dalej również jako pożyczka)” Zwrot „która stanowi całkowitą kwotę do zapłaty” został dodany w § 1 ust. 1 umowy. Zmieniono § 1 ust. 2 umowy „Całkowita kwota do zapłaty jest to suma całkowitej kwoty pożyczki oraz całkowitego kosztu pożyczki” i dodano § 1 ust. 3 umowy: „Całkowita kwota pożyczki stanowi kwotę pożyczki udostępnioną Pożyczkobiorcy w dniu zawarcia umowy z wyłączeniem części pożyczki przeznaczonej na pokrycie całkowitych kosztów pożyczki. Całkowita kwota pożyczki wynosi...”

/dowód: umowy pożyczki gotówkowej - „Chwilówka” przesłane jako załącznik do pisma Przedsiębiorcy z dnia 10 listopada 2015 r. - umowy zawarte w dniu 6 listopada 2015 r. oznaczone jako nr klienta: 56120, 208801, 607793, 721749, 1362/

Mając powyższe na względzie stwierdzono, że Przedsiębiorca zaniechał stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów wskazanej w pkt I rozstrzygnięcia niniejszej decyzji w dniu 6 listopada 2015 r.

Wykazanie bezprawności dotyczącej zarzutu wskazanego w pkt. II rozstrzygnięcia decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. II sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi z naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 7 ukk.

W myśl art. 3 ust. 1 ukk, przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255 550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. W myśl art. 3 ust. 2 pkt 1 ukk za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki. Wobec powyższego zastosowanie przepisów ustawy o kredycie konsumenckim do umów pożyczki zawieranych przez Grzegorza Czebotara z konsumentami jest uzasadnione².

Zgodnie z art. 30 ust. 1 pkt 7 ukk umowa o kredyt konsumencki powinna określać rzeczywistą roczną stopę oprocentowania oraz całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta ustaloną w dniu zawarcia umowy o kredyt konsumencki wraz z podaniem wszystkich założeń przyjętych do jej obliczenia;

Celem art. 30 ukk jest zapewnienie konsumentowi łatwego dostępu do informacji na temat warunków udzielonego mu kredytu oraz jego sytuacji prawnej w związku z kredytem. Dokument umowy, który otrzymuje konsument, ma stanowić zwarte kompendium informacji prawnej dla konsumenta, tak aby nie musiał on ponosić kosztów transakcyjnych (wysiłku, wydatków) w celu uzyskania potrzebnych mu wiadomości. Dokument umowy ma być instrumentem redukującym asymetrię informacyjną między kredytodawcą a konsumentem na temat sytuacji prawnej stron. Art. 30 ust. 1 ukk nakłada na kredytodawcę obowiązek, aby sporządzając dokument umowy, zamieścił w nim elementy określone w komentowanym przepisie. Warunku wskazanego wyżej nie spełnia zwłaszcza formularz informacyjny, który

² W niniejszej decyzji, Prezes Urzędu powołując się na przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, w których mowa jest o „umowie o kredyt konsumencki”, mając na uwadze art. 3 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy, używa określenia „umowa pożyczki”. Podobnie zamiast określeń „kredytodawca”/ „kredytobiorca” stosowane są odpowiednio pojęcia: „pożyczkodawca”/ „pożyczkobiorca”.

pełni inną rolę (przedkontraktowa informacja o ofercie) i którego dotyczą osobne przepisy (art. 13 i 14 ukk).

O wadze, jaką ustawodawca nadał omawianemu obowiązkowi informacyjnemu świadczą konsekwencje grożące kredytodawcy za jego niedopełnienie. Zgodnie bowiem z art. 45 ust. 1 ukk niepodanie przez przedsiębiorcę wskazanych w tym przepisie informacji dotyczących kredytu konsumenckiego (w tym całkowitą kwotę do zapłaty przez konsumenta) powoduje sankcję tzw. kredytu darmowego, to znaczy powstanie uprawnienia konsumenta do zwrotu kredytu bez odsetek i innych kosztów kredytu należnych kredytodawcy w terminie i w sposób określony w umowie. Z kolei art. 53 ust. 2 ukk stanowi, że w przypadku gdy umowa o kredyt konsumencki nie zawiera elementów określonych w art. 30 ukk, konsument może odstąpić od tej umowy w terminie 14 dni od dostarczenia wszystkich elementów wymienionych w tym ostatnim przepisie.

Całkowita kwota do zapłaty to, w myśl art. 5 pkt 8 ukk, suma całkowitego kosztu kredytu i całkowitej kwoty kredytu. Informacja o całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta jest jedną z najważniejszych dla konsumenta, gdyż w sposób nominalny wskazuje, ile środków pieniężnych będzie musiał zwrócić po upływie umówionego terminu. Tym samym pozwala odpowiedzieć na pytanie, czy pożyczać w ogóle (czy jest w stanie spłacić taką kwotę) i czy skorzystać z oferty tego przedsiębiorcy, czy innego (który np. proponuje mniejsze koszty pożyczki). Dodatkowo, zawarcie kwoty do zapłaty wprost w umowie pozwala konsumentowi skontrolować, czy kredytodawca nie naliczył dodatkowych opłat. Przy pożyczkach krótkoterminowych (tzw. „chwilówkach) całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta jest prosta do przewidzenia przez przedsiębiorcę i powinien ją podać w sposób precyzyjny.

Prezes Urzędu ustalił, że Przedsiębiorca w „Umowie pożyczki gotówkowej – <<Chwilówka>>” nie wskazywał całkowitej kwoty do zapłaty.

Przedsiębiorca zaniechał stosowania opisanej wyżej praktyki z dniem 6 listopada 2015 r.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane działanie przedsiębiorcy naruszało art. 30 ust. 1 pkt 7 ukk, co oznacza spełnienie przez opisaną praktykę przesłanki bezprawności.

W związku z powyższym orzeczono jak w pkt II sentencji niniejszej decyzji.

Wykazanie bezprawności dotyczącej zarzutu wskazanego w pkt. III rozstrzygnięcia decyzji

Bezprawność praktyki opisanej w pkt. III sentencji decyzji Prezes Urzędu wywodzi się z naruszenia art. 54 ust.1 ust. ukk.

Zgodnie z art. 53 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim konsument ma prawo, bez podania przyczyny, do odstąpienia od umowy o kredyt konsumencki w terminie 14 dni od dnia zawarcia umowy. Zgodnie z przepisami art. 54 ust. 1 tej ustawy konsument nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy o kredyt konsumencki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty kredytu do dnia spłaty kredytu.

Przedsiębiorca stosował we wzorcu umowy pod nazwą „Umowa pożyczki gotówkowej - <<Chwilówka>>” postanowienie o treści: w razie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, Pożyczkodawca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy pożyczki, z wyjątkiem odsetek za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej spłaty. Odsetki należne Pożyczkodawcy wynoszą w stosunku dziennym kwotę: (tu wpisywano kwotę zależną od kwoty kredytu).

Odstąpienie od umowy ma moc wsteczną, powodując nie tyle wygaśnięcie umowy, ale powrót do stanu jaki istniał przed jej zawarciem. Wyjątek stanowią koszty precyzyjnie wymienione przez ustawodawcę, które obciążają pożyczkobiorcę – odsetki za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia spłaty pożyczki, koszty poniesione przez pożyczkodawcę na rzecz organów administracji publicznej oraz opłaty notarialne. Katalog ten nie może być przez przedsiębiorcę rozszerzany o odsetki za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej spłaty w przypadku, gdy umowa pożyczki nie przewidywała oprocentowania udzielonego kredytu. W świetle powyższego należy uznać, że działanie Przedsiębiorcy w tym zakresie było bezprawne. Działanie to godziło w interes konsumentów poprzez obciążenie ich większymi kosztami odstąpienia od umowy.

W niniejszej sprawie Przedsiębiorca bezprawnie zawierał w umowach warunek zwrotu odsetek za okres od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej spłaty pomimo, że umowa nie przewidywała oprocentowania udzielonego kredytu konsumenckiego.

Zapłata owych dodatkowych kosztów prowadziłyby do bezpodstawnego wzbogacenia po stronie Pożyczkodawcy. Wskutek odstąpienia od umowy kredytu Przedsiębiorcy, zgodnie z umową, nie przysługiwały odsetki od udzielonej pożyczki, w związku z czym w sytuacji gdy konsument odstąpił od umowy – naliczanie odsetek od dnia wypłaty pożyczki do dnia jej spłaty nie było dopuszczalne. Mając powyższe na uwadze należy uznać, że odsetki te mają w istocie charakter dodatkowej opłaty za odstąpienie od umowy.

Wobec powyższego, praktyka Przedsiębiorcy naruszała przepis art. 54 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim stanowiąc tym samym działanie bezprawne.

Przedsiębiorca zaniechał stosowania omawianej praktyki z dniem 3 grudnia 2013 r.

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt III sentencji decyzji.

Stwierdzenie zaniechania stosowania praktyk określonych w punkcie II, III sentencji decyzji

Zgodnie z art. 26 ust. 1 uokik, jeżeli Prezes Urzędu stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 24 uokik, wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania. Natomiast, stosownie do art. 27 ust. 1 uokik Prezes Urzędu nie wydaje określonej w art. 26 uokik decyzji, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowy interes konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania (art. 27 ust. 2 uokik).

W związku z faktem, iż Przedsiębiorca, z dniem 6 listopada 2015 r., zaniechał stosowania praktyki opisanej w pkt II sentencji decyzji (od dnia 6 listopada 2015 roku wprowadzono zmianę § 1 ust. 1 umowy, który otrzymał brzmienie: „Przedmiotem umowy jest udzielenie Pożyczkobiorcy przez Pożyczkodawcę pożyczki gotówkowej w kwocie ... w okresie od dnia ... do dnia ... na zasadach określonych w niniejszej umowie, która stanowi całkowitą kwotę do zapłaty”) oraz z dniem 3 grudnia 2013 r. zaniechał stosowania praktyki opisanej w pkt III sentencji niniejszej decyzji (poprzez zmianę treści postanowienia umowy na: „w razie odstąpienia od umowy w terminie 14 dni od daty zawarcia umowy, Pożyczkobiorca nie ponosi kosztów związanych z odstąpieniem od umowy”) Prezes Urzędu orzekł w oparciu o art. 27 uokik.

Rozstrzygnięcie w pkt IV, V, VI sentencji decyzji. Umożnienie postępowania

W ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów brak jest samodzielnej podstawy prawnej odnoszącej się do sposobu rozstrzygnięcia w przypadku, gdy zostanie ustalone, że prowadzone postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów jest bezprzedmiotowe. W związku z powyższym, mając na względzie, iż stosownie do art. 83 uokik, w sprawach w niej nieuregulowanych do postępowania przed Prezesem UOKiK stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz. U. z 2016 poz. 23, dalej także: kpa), w takiej sytuacji zastosowanie znajdzie art. 105 kpa.

Zgodnie z art. 105 § 1 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego, gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe w całości albo w części, organ administracji publicznej wydaje decyzję o umorzeniu postępowania odpowiednio w całości albo w części. Umorzenie postępowania na tej podstawie jest obligatoryjne, co oznacza, iż ustalenie przesłanki bezprzedmiotowości postępowania stwarza obowiązek zakończenia postępowania w danej instancji przez jego umorzenie, ponieważ brak jest podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty. Dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy (por. J. Borkowski w, Kodeks postępowania administracyjnego Komentarz, B. Adamiak, J. Borkowski, s. 459 – 461. C.H. Beck). Podkreślić przy tym należy, iż przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania, co zostanie ujawnione w toczącym się postępowaniu, a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawistej przed organami administracyjnymi. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2003 r. (sygn. akt III SA 2225/01) bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a w związku z tym nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Jest to orzeczenie formalne, kończące postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia.

Ad IV

W niniejszej sprawie analiza przykładowych umów przekazanych przez Pośrednictwo Finansowe „Kredyty Chwilówki” spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Tychach przeprowadzona w trakcie postępowania oraz wyjaśnienia i dokumenty przesłane przez pełnomocnika Grzegorza Czebotara prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą F.H.U. Gredan Grzegorz Czebotar wykazały, że Przedsiębiorca nie zawierał umów zlecenia, w których znajdowały się postanowienia o treści:

- i. Koszt wezwania do zapłaty oznacza się na kwotę 50 zł. Koszt wezwania do zapłaty pokrywa Zleceniodawca,
- ii. Koszt czynności windykacyjnych do 100 zł miesięcznie ponosi Zleceniodawca, w związku z postanowieniem o treści:

W przypadku nieuregulowania przez Zleceniodawcę kwoty spłaconej przez Zleceniobiorcę [...] Zleceniobiorca przystąpi do czynności windykacyjnych.

W trakcie postępowania Prezes Urzędu ustalił, że umowę zlecenia zawierał Adam Zawisza, (poręczający pożyczki udzielane przez Grzegorza Czebotara), prowadzący działalność gospodarczą pod firmą P.U.H. Nobiles Adam Zawisza z siedzibą w Tychach.

Ad. V, VI

Nie można ponadto Przedsiębiorcy zarzucić nieprzekazywania konsumentom przed zawarciem umowy informacji na formularzu informacyjnym oraz wzoru oświadczenia o odstąpieniu od umowy. W umowie agencyjnej zawartej w dniu 8 lutego 2008 r. pomiędzy Grzegorzem Czebotarem a Pośrednictwem Finansowym „Kredyty-Chwilówki” sp. z o.o. z siedzibą w Tychach zamieszczono postanowienia, w których strony umówiły się, że to Pośrednictwo Finansowe „Kredyty – Chwilówki” będą podmiotem odpowiedzialnym za informowanie zainteresowanych klientów o warunkach pozyskania pożyczki gotówkowej, kompletowanie niezbędnych dokumentów do wniosku o pożyczkę i do umowy pożyczki oraz wydawanie pożyczkobiorcom dokumentów, zgodnie z treścią umowy pożyczki gotówkowej.

Mając powyższe na uwadze brak jest podstaw do zarzucenia Przedsiębiorcy naruszenia art. 13 ust. 1 w związku z art. 14 ukk oraz art. 53 ust. 3 ukk.

Rozstrzygnięcie w pkt VII sentencji niniejszej Decyzji. Kary

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik Prezes Urzędu może w drodze decyzji nałożyć na przedsiębiorcę, który choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 ustawy, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Z powołanego przepisu wynika, że kara pieniężna ma charakter fakultatywny. Zatem, o tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. Należy zwrócić uwagę, że przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów znajdujące zastosowanie w niniejszej sprawie nie określają jakichkolwiek przesłanek, od których uzależnione byłoby podjęcie decyzji o nałożeniu kary. Ustawodawca wskazał jedynie w art. 111 uokik te okoliczności, które Prezes Urzędu winien uwzględnić decydując o wymiarze kary pieniężnej, wymieniając okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, w szczególności charakter praktyk i ich możliwe skutki w sferze ekonomicznych i pozaekonomicznych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał za uzasadnione nałożenie kar pieniężnych za dwie stwierdzone praktyki.

Prezes Urzędu ocenił, czy Przedsiębiorca miał zamiar stosowania praktyk czy też praktyki miały charakter nieumyślny. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na nieumyślne naruszenie przez Przedsiębiorcę przepisów ustawy. Zdaniem Prezesa Urzędu, przekazywanie wprowadzających w błąd informacji co do proporcji między całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu, poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu oraz nieprzekazywanie konsumentom w umowach o kredyt konsumentki informacji o całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta było wynikiem niedochowania przez Przedsiębiorcę należytej staranności. Pamiętać należy, że na przedsiębiorcach, jako profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego, spoczywa obowiązek dochowania należytej staranności przy ocenie zgodności ich działań z obowiązującymi przepisami prawa. Zatem, działania podejmowane przez Przedsiębiorcę w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej, powinny być uwzględniać możliwość naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Przedsiębiorca powinien zdawać sobie sprawę z nałożonych na niego w drodze ustawy obowiązków informacyjnych, a także z obowiązku przekazywania konsumentom informacji rzetelnych i prawdziwych. Prezes Urzędu uznał, że nawet jeżeli Grzegorz Czebotar nie miał świadomości, iż stosując stwierdzone praktyki narusza zbiorowe interesy konsumentów, to jako profesjonalny uczestnik obrotu powinien być mieć taką świadomość. Okolicznością przemawiającą za zastosowaniem wobec Przedsiębiorcy kary pieniężnej jest fakt, iż - jako profesjonalista na rynku usług finansowych - w procesie zawierania umów w obrocie konsumentkim nie może godzić w interesy swoich kontrahentów, a zatem nie może naruszać prawa konsumentów do uzyskania określonych ustawowo informacji ani przedstawiać informacji nieprawdziwych i wprowadzających w błąd.

Podkreślić należy, iż nakładana przez Prezesa Urzędu kara finansowa pełnić powinna funkcje: represyjną, prewencyjną i edukacyjną.

Ustalając wymiar kary należy wziąć przede wszystkim pod uwagę funkcję prewencyjną kar, w tym prewencję ogólną. Kara bowiem winna być ustalona tak, aby powstrzymać przedsiębiorcę stosującego praktykę oraz innych przedsiębiorców przed stosowaniem w przyszłości tego typu praktyk w obrocie z konsumentami. Zachodzi zatem konieczność wymierzenia kary w takiej wysokości, która zniechęci przedsiębiorców do naruszania prawa konsumentów do uzyskania określonego rodzaju prawdziwych informacji dotyczących umowy kredytu konsumentkiego.

Przychód osiągnięty przez Grzegorza Czebotara w roku poprzedzającym wydanie niniejszej decyzji w kwocie [...] zł (słownie: [...]) ustalono na podstawie zeznania o wysokości

osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2015 (PIT-36L). Maksymalna wysokość kary mogła zatem wynieść [...] zł (słownie: [...]) tj. 10% osiągniętego przychodu w 2015 r.

Oszacowanie wysokości kary przebiegało dwuetapowo. Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonych naruszeń i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń wysokości kary. Następnie - w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności obciążające i łagodzące mające wpływ na wysokość kary - dokonał gradacji ustalonej kwoty bazowej. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Przedsiębiorcy. Okoliczności te - w przypadku ich stwierdzenia - mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Ad VII pkt 1 sentencji decyzji

W punkcie I sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 uokik, co daje podstawę do nałożenia na Grzegorza Czebotara kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Dokonując oceny wagi naruszenia, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że naruszenie przez Przedsiębiorcę zbiorowych interesów konsumentów miało miejsce na etapie zawierania kontraktu i polegało na wprowadzaniu konsumentów w błąd co do proporcji pomiędzy całkowitym kosztem kredytu a całkowitą kwotą kredytu poprzez prezentowanie informacji o całkowitej kwocie kredytu obliczonej przy założeniu, że powinna ona uwzględniać kredytowane koszty kredytu. Szkodliwość stwierdzonej praktyki wiąże się z naruszeniem prawa konsumenta do uzyskania rzetelnej i pełnej informacji o kosztach pożyczki. Na skutek tej praktyki konsument miał utrudnioną możliwość porównania ofert pomiędzy Przedsiębiorcą a jego konkurentami.

Przedsiębiorca stosował przedmiotową praktykę co najmniej od końca 2013 r. i zaniechał jej stosowania z dniem 6 listopada 2015 r. Praktyka ta miała zatem charakter długotrwały.

/dowód: umowy pożyczki gotówkowej - „Chwilówka”: zawarta w dniu 31 października 2013 r. nr 5367/4971537, zawarta w dniu 11 października 2013 r. nr 5367/4917677 przesłane jako załączniki do pisma z dnia 9 grudnia 2013 r. Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Tychach/

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na ustalenie kwoty bazowej na poziomie [...] % przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2015 r. Ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa wynosi [...] zł.

Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że przychód Przedsiębiorcy osiągnięty z tytułu pożyczek udzielonych konsumentom stanowi [...] % przychodu wskazanego w zeznaniu podatkowym za 2015 rok, jednak ze względu na fakt, że to znaczna część przychodu Przedsiębiorcy obniżanie kary było nieuzasadnione.

/dowód: pismo Przedsiębiorcy z dnia 20 października 2016 r./

Jako okoliczność łagodzącą należało przyjąć zaniechanie przez Przedsiębiorcę stosowania ww. praktyki, które nastąpiło dopiero na ostatnim etapie postępowania. Powyższa okoliczność uzasadnia obniżenie kary o 10 %.

W niniejszej sprawie nie zaszły inne okoliczności łagodzące ani obciążające. Zatem po uwzględnieniu ww. okoliczności łagodzących kwota bazowa zostaje obniżona o 10%.

W związku z powyższym za naruszenie stwierdzone w punkcie I sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Grzegorza Czebotara karę pieniężną w wysokości (po zaokrągleniu do pełnego złotego) 69 878 zł (słownie: sześćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem złotych 0/100), co stanowi [...] % przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2015 r. i [...] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów, jak również wysokość maksymalną kary możliwej do nałożenia na Przedsiębiorcę za praktykę wskazaną w punkcie I sentencji decyzji, tj. [...] zł (10% przychodu), kara w wysokości 69 878 zł nie jest nadmierna, ale adekwatna do zarzucanego naruszenia. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa wysokość kary jest minimalną wysokością zapewniającą spełnienie celów kary.

Ad VII pkt 2 sentencji decyzji

W punkcie II sentencji decyzji Prezes Urzędu stwierdził stosowanie przez Przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 uokik, co daje podstawę do nałożenia na Grzegorza Czebotara kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik.

Dokonując oceny wagi naruszenia, Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że naruszenie przez Przedsiębiorcę zbiorowych interesów konsumentów ma miejsce na etapie kontraktowania

oraz że polega na nieprzekazywaniu konsumentom w umowach o kredyt konsumencki informacji o całkowitej kwocie do zapłaty przez konsumenta, co stanowi naruszenie art. 30 ust. 1 pkt 7 ukk.

Szkodliwość stwierdzonej praktyki wiąże się z naruszeniem prawa konsumenta do uzyskania rzetelnej i pełnej informacji.

Przedsiębiorca stosował przedmiotową praktykę co najmniej od końca 2013 r. i zaniechał jej stosowania z dniem 6 listopada 2015 r. Praktyka ta ma zatem charakter długotrwały.

/dowód: umowy pożyczki gotówkowej - „Chwilówka”: zawarta w dniu 31 października 2013 r. nr 5367/4971537, zawarta w dniu 11 października 2013 r. nr 5367/4917677 przesłane jako załączniki do pisma z dnia 9 grudnia 2013 r. Miejskiego Rzecznika Konsumentów w Tychach/

Podsumowanie wagi naruszenia pozwoliło Prezesowi Urzędu na ustalenie kwoty bazowej na poziomie [...] % przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2015 r. Ustalona przez Prezesa Urzędu kwota bazowa wynosi [...] zł.

Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że przychód Przedsiębiorcy osiągnięty z tytułu pożyczek udzielonych konsumentom stanowi [...] % przychodu wskazanego w zeznaniu podatkowym za 2015 rok, jednak ze względu na fakt, że to znaczna część przychodu Przedsiębiorcy obniżanie kary było nieuzasadnione.

/dowód: pismo Przedsiębiorcy z dnia 20 października 2016 r./

Jako okoliczność łagodzącą należało przyjąć zaniechanie przez Przedsiębiorcę stosowania ww. praktyki, które nastąpiło jednak dopiero na ostatnim etapie postępowania. Powyższa okoliczność uzasadnia obniżenie kary o 10 %.

W niniejszej sprawie nie zaszły inne okoliczności łagodzące ani obciążające. Zatem po uwzględnieniu ww. okoliczności łagodzących kwota bazowa zostaje obniżona o 10 %.

W związku z powyższym za naruszenie stwierdzone w punkcie II sentencji decyzji Prezes Urzędu nałożył na Przedsiębiorcę karę pieniężną w wysokości (po zaokrągleniu do pełnego złotego) 69 878 zł (słownie: sześćdziesiąt dziewięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt osiem złotych 0/100), co stanowi [...] % przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę w 2015 r. i [...] % kary maksymalnej.

Zdaniem Prezesa Urzędu, biorąc pod uwagę okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów, jak również wysokość maksymalną kary możliwej do nałożenia na Spółkę za praktykę wskazaną w punkcie II sentencji decyzji, tj. [...] zł (10% przychodu), kara

w wysokości 69 878 zł nie jest nadmierna, ale adekwatna do zarzucanego naruszenia. W ocenie Prezesa Urzędu, powyższa wysokość kary jest minimalną wysokością zapewniającą spełnienie celów kary.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 uokik karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej Decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Rozstrzygnięcie w pkt VIII sentencji decyzji. Koszty postępowania.

Zgodnie z art. 80 uokik, Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 uokik, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie z art. 264 § 1 kpa, jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu z Przedsiębiorcą. W związku z powyższym postanowiono obciążyć Grzegorza Czebotara kosztami postępowania w wysokości 18 zł (słownie: osiemnaście złotych 0/100).

Koszty niniejszego postępowania należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej Decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000.

Wobec powyższego, Prezes Urzędu orzekł jak w sentencji niniejszej decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 uokik w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. - od niniejszej Decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie VII niniejszej decyzji, stosownie do treści art. 264 § 1 k.p.a. w zw. z art. 80 uokik oraz stosownie do art. 81 ust. 5 uokik w związku z 479³² § 1 i § 2 k.p.c., przedsiębiorcy przysługuje prawo wniesienia zażalenia do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony

Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
DYREKTOR
Departamentu Ochrony Interesów Konsumentów
Łukasz Wroński

